

DOT HUTCHISONOVÁ

ZÁHRADA MOTÝLŮV

KRÁSA NEBOLA EŠTE NIKDY TAKÁ DESIVÁ

Záhrada motýlov

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.xyz.sk
www.albatrosmedia.sk

Dot Hutchisonová
Záhrada motýlov – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Dot Hutchisonová
ZÁHRADA MOTÝLOV

DOT HUTCHISONOVÁ

ZÁHRADA MOTÝLŮV

Preložila Marta Gergelyová

Mame a Deb.

*Pretože ste tú otázku už skoro zodpovedali,
než ste si uvedomili, aká je znepokojivá.*

A pre všetko ostatné.

I

Technici mu vravia, že dievčina za sklom nepreriekla, odkedy ju tam posadili. Najprv ho to neprekvapí, uvedomuje si, aké ohavnosti prežila, no keď ju teraz spoza jednostranne priehľadného skla pozoruje, stráca istotu. Mladá žena vyčerpane sedí na kovovej stoličke, brada jej klesla na obviazanú ruku, druhou kreslí na nerezový stôl nezmyselné symboly. Oči má napoly privreté, pod nimi sa vynímajú tmavé kruhy, čierne neumyté vlasy má vzadu ledabolo zviazané do uzla, pôsobia nevýrazne. Očividne je vyčerpaná.

No nevidí sa mu traumatizovaná.

Špeciálny agent FBI Victor Hanoverian chlipká kávu a uprene pozoruje dievča, kým čaká na ostatných členov tímu. Vlastne aspoň na svojho kolegu. Tretí najdôležitejší člen tímu je momentálne s ďalšími dievčatami v nemocnici, pokúša sa od lekárov získať správy o ich zdravotnom stave a, ak je to vôbec možné, ich mená a odtlačky prstov. Ďalší agenti a technici sú v tom dome; pre to málo, čo sa od nich dosiaľ dozvedel, by najradšej zavolať domov a porozprával sa so svojimi dcérami, uistil sa, že sú v poriadku. Lenže on vie, ako zaobchádzať s ľuďmi, najmä s deťmi, ktoré prežili traumy. Takže je rozumné, aby zostal tu a počkal na ten správny čas, keď sa s ňou bude môcť pohovárať.

Aj odtiaľto rozoznáva tenké ružové ryhy, čo jej okolo úst a nosa vytvorila kyslíková maska, všimne si šmuhy od hlíny a sadzí, ktoré má na tvári a na požičaných šatách. Vidí obvazy na rukách i ľavom ramene; spod tenučkého tielka, ktoré jej dal

niekto v nemocnici, zreteľne rozoznáva ďalšie. Dievčina má na sebe zelenkavé sanitárne nohavice, je bosá, z chladnej podlahy dvíha chodidlá. Napriek tomu sa nesťažuje.

Agent nevie ani len to, ako sa volá.

Nepozná mená väčšiny dievčat, ktoré zachránili, ani mená tých, ktorým už nedokázali pomôcť, lebo prišli neskoro. Veľmi neskoro! Túto mladú ženu počul hovoriť len s dievčatami, no ani vtedy nepadli žiadne mená; agenti sa nedozvedeli nič. Situácia teda nie je najlepšia. „Buď zomriete, alebo prežijete. Teraz však len pekne počkajte na lekárov a nechajte ich robiť, čo treba.“ Táto veta neznela veľmi povzbudzujúco, no zdá sa, že presne tak sa k tomu ostatné dievčatá postavili.

Mladá žena sa zrazu vystrie, pomaly natiahne ruky ponad hlavu, až kým sa jej neohne chrbát. Pôsobí ako tetiva. Mikrofóny zachytia bolestivé zapraskanie stavcov. Nato pokrúti hlavou a klesne späť na stôl – lícom sa opiera o kovový povrch, položí si naň aj dlane. Dáva sa opačným smerom od agenta, nie ku sklu, hoci zaiste vie, že tam je a že možno nie je sám. Jej poloha mu však umožní všimnúť si ešte niečo, niečo zaujímavé: línie.

V nemocnici získal ich fotografiu; teraz vidí len obrysy tých nádherných farieb, všimne si, ako sa jej vynímajú vzadu na pleci. Zvyšok kresby sa dá už ťažšie rozoznať, no jej tieľko je tenučké, takže cezeň predsa len čo-to zazrie. Vytiahne fotografiu z vrečka, zdvihne ju hore tak, že je za ňou sklo a za ním tá dievčina; díva sa na lesklý papier i na skutočný obrazec, ktorý jej vidieť na chrbte. Možno by tomu neprikladal až taký význam, no podobnú kresbu majú na sebe všetky dievčatá. Všetky okrem jedného. Rôzne farby, rôzne vzory, no v princípe to isté.

„Pane, myslíte si, že im to urobil ten chlap?“ pýta sa jeden z technikov, sledujúc dievčinu na obrazovke. Kamera ju zachytáva z opačnej strany výsluchovej miestnosti, ukazuje zväčšeninu jej tváre; má privreté oči, dýcha pomaly, zhlboka.

„To musíme zistiť.“ Nerád vyslovuje domnienky, najmä ak toho ešte veľa nevedia. V jeho kariére ide o ojedinelý prípad – skutočnosť je oveľa horšia než predstava. Victor je zvyknutý pripraviť sa na najhoršie. Ak zmizne dieťa, pracuje na stodesať percent, aj keď si myslí, že to úbožiatko napokon nenájde živé. Nádej v sebe možno živí, to áno, no zázraky nečaká. Videl už telička také drobné, že ani neveril, ako môže jestvovať taká malá truhlička; videl deti, ktoré znásilnili, ešte skôr než sa naučili rozprávať, dokázali rozmýšľať. Tento prípad je však taký ohromujúci, že stráca pôdu pod nohami.

Nevie dokonca ani to, koľko má tá dievčina rokov. Podľa odhadu lekárov šesťnásť až dvadsaťdva. To mu však veľmi nepomôže. Keby mala šesťnásť, asi by ju mal zastupovať niekto zo sociálky. Ľudia od nich sa však už do nemocnice aj tak nahrnuli a všetko sťažili. Áno, disponujú neoceniteľnými a prepotrebnými službami, no napriek tomu mu momentálne stoja v ceste! Snaží sa pripomenúť si svoje dcéry – čo by ony robili, keby ich niekto uväznil ako túto dievčinu. Napokon však usúdi, že ani jedna z nich by sa nesprávala takto uzavreto a sebestačne. Znamená to vari, že táto mladá žena je staršia než jeho dcéry? Alebo prežila toho toľko, že už pôsobí apaticky?

„Dostali sme správy od Eddisona alebo Ramirezovej?“ Victor sa pýta technikov, nespúšťajúc z dievčiny oči.

„Eddison je už na ceste; Ramirezová je ešte v nemocnici s rodičmi najmladšieho dievčaťa,“ hlási mu jedna zo žien. Yvonne

sa na dievčinu v miestnosti nedíva, dokonca ani na obrazovku. Doma má bábätko, dievčatko. Victor zvažuje, či by ju nemal z prípadu odvolať – veď sa práve vrátila z materskej! –, no potom usúdi, že ak na to nebude mať žalúdok, sama mu to navrhne.

„Vyšetrovanie teda spustila tá najmladšia?“ spýta sa Yvonne.

„Bola nezvestná len niekoľko dní. Zmizla z nákupného centra, bola tam s kamarátkami. Povedali, že vyšla zo skúšobnej kabíny, aby si vzala inú veľkosť, no nikdy sa už nevrátila.“

Takže teraz treba nájsť o jednu nezvestnú menej.

V nemocnici vyfotografovali všetky dievčatá, dokonca i tie, ktoré zomreli cestou alebo hneď po príchode. Potom fotky porovnávali s fotografiami v databáze nezvestných. Kým prídu výsledky, chvíľu to potrvá. Keď sa agenti či lekári spýtali dievčat, ktoré na tom neboli až tak zle, ako sa volajú, všetky sa obrátili na dievčinu, ktorá je teraz vo výsluchovej miestnosti – zjavne na svoju vodkyňu – a väčšina z nich potom nič nepovedala. Zdalo sa, že zopár sa nad otázkou aj zamyslelo, no napokon sa rozplakali. Len tým vyplašili sestričky; tie sa potom rozbehli po lekárov.

No dievčina vo výsluchovej miestnosti takto nereagovala. Keď sa jej spýtali na meno, jednoducho sa odvrátila. Skutočne sa zdá, že nemá záujem, aby zistili jej pravú identitu.

Preto niektorí polemizujú o tom, či vôbec ide o obeť.

Victor povzdychne, dopije kávu do poslednej kvapky, skrčí pohárik a hodí ho do koša na odpadky pri dverách. Radšej by počkal na Ramirezovú; prítomnosť ďalšej ženy v takýchto prípadoch vždy pomôže. Lenže – môže si na ňu dovoliť čakať? Nedá sa odhadnúť, ako dlho bude s rodičmi toho dievčaťa v ne-

mocníci, alebo či sa do nemocnice neprihrnú aj ďalší rodičia. Teda v prípade, ak sa fotografie zjavia v médiách. Ak sa teda médiám vôbec poskytnú, poopraví vlastnú myšlienku. Toto vskutku nenávidí. Nenávidí zverejňovanie fotiek obetí na televíznej obrazovke a v novinách, pretože tak sa im nikdy nepodarí zabudnúť na to, čo sa im stalo! Mohli by počkať aspoň dovtedy, kým sa o nezvestných nedozvedia viac.

Dvere za ním sa otvoria a následne silno pribuchnú. Miestnosť je zvukotesná, no sklo troška zarinčí. Dievčina si bleskovo sadne a zúženými očami naň pozrie. A, domyslíme si, aj na tých, o ktorých vie, že sú za ním.

Victor sa neobráti. Nik predsa netrieska dverami tak ako Brandon Eddison. „Niečo nové?“ spýta sa ho.

„Porovnali zopár relatívne čerstvých správ. Rodičia sú už na ceste. Zatiaľ ide len o Východné pobrežie.“

Victor zloží fotografiu zo skla a vloží si ju späť do saka. „A naša dievčina? Nič nové?“

„Keď ju sem priviezli, niektoré dievčatá ju oslovovali Maya. Ale bez priezviska.“

„Môže to byť jej skutočné meno?“

Eddison zafuní. „Pochybujem,“ odvetí, pasujúc sa so zipsom bundy. Pod ňou má tričko futbalového tímu Redskins. Keď jednotka rýchleho nasadenia našla obeť, ktoré ešte žili, privolali Victorov tím, aj keď nemali práve službu. Keďže Victor pozná Eddisonov vkus, je nesmierne vďačný, že dnes nemá na tričku nahé ženy! „Hlavný dom práve prečesáva jeden z tímov – či tam ten bastard nenechal niečo osobné.“

„Obaja sa nepochybne zhodneme na tom, že si z tých dievčat ponechal niečo veľmi osobné.“

Keďže Eddison neprotestuje, pravdepodobne si spomenul na hrôzy, čo v tom dome videl. „A prečo si priviedol práve túto?“ pýta sa Victora. „Ramirezová vraví, že je tam pár dievčat, čo nemajú až také vážne zranenia. Skôr sú vystrašené. Možno z nich niečo dostaneme. Táto však vyzerá ako tvrdý oriešok.“

„Ostatné na ňu zbožne hľadajú, a ja chcem vedieť prečo. Mali by sa predsa zúfalo snažiť dostať domov, nie? Prečo potom pri každej otázke, ktorú dostanú, pozrú práve na túto dievčinu a napokon nič nepovedia?“

„Myslíš, že by v tom mohla mať prsty?“

„Presne to chcem zistiť.“ Victor zdvihne z pultu fľašu vody a zhlboka sa nadýchne. „No dobre. Poďme sa teda s ňou pozhovárať, poďme sa pohovárať s Mayou.“

Keď vojdú do výsluchovej miestnosti, dievčina sa opiera o stoličku, prsty má ofačované gázou, prepletené, položené na bruchu. Victor očakával obrannejší postoj. Zo zachmúreného výrazu svojho kolegu je zrejme, že aj jeho to zaskočilo. Dievčina si ich premeria, spracováva detaily, v mysli si o nich nepochybne utvára obraz. Jej tvár však neprezrádza nič, celkom nič.

„Ďakujem, že ste s nami šli,“ pozdraví ju Victor, bagatelizujúci skutočnosť, že jej vlastne nedali na výber. „Toto je špeciálny agent Brandon Eddison. Ja sa volám Victor Hanoverian a som hlavný špeciálny agent, ktorý má tento prípad na starosti.“

Na okamih jej mykne kútikom úst, no nedá sa to nazvať úsmevom. „Hlavný špeciálny agent Victor Hanoverian,“ zopakuje chrapľavým hlasom, aký mávajú fajčiari. „Dost ťažko sa to vyslovuje.“

„Dali by ste prednosť Victorovi?“

„Nedala by som prednosť ničomu, ale vďaka.“

Victor odkrúti zátku a podá jej fľašu vody. Zároveň to využije a odkloní sa od pôvodnej stratégie. Usúdi, že nie je traumatizovaná a už vôbec nie plachá. „Zvyčajne sa predstaví aj druhá strana.“

„Nápomocná informácia?“ odvetí Maya. „Akože vy radi pletiete košíky a veľa plávate a Eddisona teší, keď sa môže prejsť ulicami v štekloch a v minisukni?“

Eddison zamrmle a buchne pästou do stola. „Ako sa voláte?“

„Len žiadne hrubosti...“

Victorovi sa chce usmiať, no zamaskuje to hryznutím do pery. Lenže mu to nepomôže a situácii to neprospeje. A už vôbec nie psychickému rozpoloženiu jeho kolegu! „Povedali by ste nám, prosím, ako sa voláte?“

„Ďakujem, ale nepoviem. Nemyslím totiž, že by ste moje meno mali vedieť.“

„Niektoré z dievčat vám vraveli Maya.“

„Prečo sa ma teda silou-mocou pýtate na meno, keď ho viete?“

Victor začuje, ako sa Eddison prudko nadýchne, no ignoruje to. „Radi by sme sa dozvedeli, kto ste a ako ste sa tu ocitli. Chceli by sme vám pomôcť vrátiť sa domov.“

„A keby som vám povedala, že vašu pomoc nepotrebujem?“

„V tom prípade by som si kládol otázku, prečo už dávno nie ste doma, prečo ste zostávali tam, kde ste boli.“

Na tvári sa jej zjaví čosi ako náznak úsmevu. Mykne obočím, naznačuje súhlas. Je krásna, má zlatistú pokožku a bledohnedé, skoro jantárové oči. No je aj tvrdá. Jej úsmev si treba zaslúžiť. „Myslím, že odpoveď na tú otázku obaja poznáme. Lenže už tam nie som, však? A odtiaľto sa domov viem dostať.“

„No a kde to je? Kde je váš domov?“

„Neviem, či tam stále je.“

„Toto nie je hra!“ zasyčí Eddison.

Dievčina sa naňho ostro pozrie, trocha pohrdlivo. „Nie, pravdaže nie. Mŕtvi ľudia, zničené životy... Okrem toho som si istá, že vám vôbec nehralo do karát, keď vás vyrušili a museli ste prerušiť sledovanie futbalového zápasu.“

Eddison sa začervená a zips na bunde, pod ktorou má košeľu fanúšika, si potiahne vyššie.

„Nevyzeráte veľmi nervózna,“ poznamená Victor.

Dievčina pokrčí plecami a chlipne si vody, v obviazaných rukách drží fľašu veľmi opatrne. „A mala by som byť?“

„Pri rozhovore s FBI väčšina ľudí je.“

„Nie je to až taký rozdiel, ako hovoriť s...“ No v tom si zahryzne do popraskanej spodnej pery a pri pohľade na kvapky krvi, čo jej presiaknu cez dopukanú kožu, zvráští tvár a hlavu zakloní dozadu. Potom sa znova napije.

„Hovoriť s...?“ Victor ju jemne nabáda k odpovedi.

„No s ním,“ odvetí, „so Záhradníkom.“

„Ten chlap, ktorý vás držal proti vašej vôli – hovorili ste s jeho *záhradníkom*?“

Dievčina pokrúti hlavou. „Nie. *On* je ten Záhradník.“

Aby ste mi rozumeli, to meno som mu nedala zo strachu alebo preto, že by som k nemu cítila prehnanú úctu. A už vôbec nie pre pomýlený vlastnícky komplex! Vôbec som mu ho nedala. Presne tak ako všetko ostatné na tom mieste, aj to meno bolo vymyslené, vykonštruované na základe našej vlastnej nevedo-

mosti. Každá neznáma sa nahradila nejakým výmyslom, a čo sa nevykonštruovalo, to napokon ani vlastne nezavážilo. Povedala by som, že šlo o akúsi formu pragmatizmu. Prívetiví ľudia s veľkým srdcom, ktorí zúfalo bažia po odobrení svojich činov inými, sa stanú obeťou štokholmského syndrómu, zatiaľ čo my ostatní sa riadime pragmatizmom. Keďže som to i ono zaznamenala u iných, hlásim sa k pragmatizmu.

To meno som začula prvý deň, čo som sa ocitla v Záhrade.

Keď som sa prebrala z bezvedomia, príšerne ma bolela hlava. Bolo to stokrát horšie než po opici; nikdy som nič podobné nezažila! Zo začiatku som nemohla ani len otvoriť oči. Pri každom nádychu ma strašne bodlo v hlave, o pohybe nevraviac. Musela som vykriknúť, pretože som na čele i očiach odrazu pocítila chladnú vlhkú handričku. Potom mi nejaký hlas oznámil, že je to len voda.

Nevedela som, čo ma vystrašilo viac: či skutočnosť, že sa tá osoba s týmto zrejme často stretávala, či to, že ide o ženu.

Ani jeden z dvojice, ktorá ma uniesla, nebol žena, toľko som vedela.

Vzadu na pleciach som pocítila rameno, jemne ma vyrovňalo. Potom mi jej ruka o pery pritisla pohár. „Je to len voda, naozaj,“ zopakovala.

A tak som sa napila. Vlastne bolo jedno, či ide „len o vodu“ alebo o niečo iné.

„Dokážeš prehltnúť tabletky?“ spýtal sa ten hlas.

„Áno,“ šepla som; dokonca i ten nepatrný zvuk mi spôsobil nevýslovnú bolesť, akoby mi niekto vrazil do hlavy klinec.

„Otvor teda ústa.“ Keď som to urobila, žena mi na jazyk položila dve ploské pilulky a znova mi k perám priložila pohár s vodou. Poslušne som ich prehltla. Keď ma potom jemne ulo-

žila späť na chladivú plachtu a pevný matrac, snažila som sa pilulky nevyvrátiť. Nato žena dlho mlčala. Ozvala sa až vtedy, keď mi za viečkami prestali tancovať farebné svetlá a dokázala som sa trochu pohnúť. Potom mi sňala handričku, ktorou som mala zakrytú tvár, a pred svetlom hore mi tienila oči, až kým som neprestala žmurkať.

„Takže – nerobíš to prvý raz,“ zachraptila som.

Podala mi pohár vody.

Aj keď bola na stolčeku vedľa postele zohnutá, nebolo ťažké uhádnuť, že je vysoká. Vysoká a pevná, s dlhými nohami a vypracovanými svalmi. Ako Amazonka. Alebo vlastne ako levica – keď sa prikrčila, vyzerala, akoby nemala kosti. Presne tak, ako pôsobia mačky. Žltohnedo zlatisté vlasy mala hore na hlave zviazané do akéhosi trendy chvosta, vyzeral však čudne. Jej tvár mala jasné, nápadné črty, oči boli hlboké, hnedé, so zlatými škvrnkami. Mala na sebe hodvábne čierne šaty, ktoré sa zaväzovali až vysoko pod krkom.

Môj úprimný obdiv prijala s niečím, čo by sa dalo nazvať úľava. Asi to takto bolo lepšie, lepšie ako hystericky jačať; také reakcie už predtým pravdepodobne okúsila.

„Hovorila mi Lyonette,“ povedala, keď som si ju už poprezerala, a zadívala sa na pohár vody. „Ani sa nenamáhaj povedať mi, ako sa voláš. Aj tak ťa tak nebudem môcť volať. Najlepšie bude, ak na svoje meno zabudneš.“

„Kde sme?“

„V Záhrade.“

„V Záhrade?“

Pokrčila plecami. Ešte aj to pôsobilo takmer étericky, pôvabne a ladne. „Na mene nezáleží. Chceš si to tu poprezerat?“